

tudi z drznimi, včasih celo nesmiselnimi prisposodobami, ki pa so prav zaradi tega izredno učinkovite.

V moderni poeziji ni nikake tragičnosti več niti obupa ali resignacije niti osamljenosti. Izginil je prej tako nepogrešljiv patos, tudi izraz je izredno lahkoten. Pesem hoče »učinkovati«: z domiselnostjo, s svojim humorjem, s svojo preprostostjo. Človek je v njej odsoten oziroma ni več središče poezije: je le enakovreden člen v krogu najrazličnejših predmetov in stvari, ki nas obdajajo. Vse se giblje, opaziti je nekakšno »igračkanje« z besedami in mislimi, ki se neprestano ponavljajo, zamenjujejo in preigravajo. Poezija postaja nekakšna IGRA misli, besed in stvari, katerih del smo. Njeno pesniško sporočilo je igra, njena narava je narava i g r e.

A. Medved

## SMO SINOVI ČASA BREZ MILOSTI

W. Bächler

Smo sinovi časa brez milosti.  
 Že kot otroci smo bili vrstniki smrti.  
 Začarani svet pravljič je bil tako daleč,  
 mrzli tok groze je bil tako širok —  
 po njem je roka, ki so jo vodile naše sanje,  
 krmarila tesne čolne našega hrepenenja,  
 ki so se le redko znašli onkraj,  
 na tuji obali  
 in se zakopali v mehak pesek  
 igre: dokler nas ni, obnovljen z divjimi udarci,  
 veter sovraštva pahnil v valove  
 in nas prepustil slepim vrtincem.

Smo sinovi časa brez milosti.  
 Nič več se nismo igrali na puhličasti njivi.  
 Lepila se je na našo sivo obleko.  
 Lepila se je na našo zgodnjo bolečino.  
 Orožje je postalo naša popotna palica,  
 s katero smo odšli v daljne dežele.  
 Nemo smo položili prve spomladanske cvetove,  
 ki jih je nekoč deška roka dala deklici,  
 z otrplimi prsti na prijateljev grob.  
 Cvetovi, ki so se upogibali proti nam,  
 niso skrivali skrivnosti ljubezenske strasti.  
 Prekrili so le strah v naših prsih.

Smo sinovi časa brez milosti.  
 Stiska, nevarnost in sovraštvo so še vedno naši vrstniki.  
 Svet lepote je še vedno daleč.  
 Tok bede je še vedno širok.

Še vrtinči veter pepel in pesek  
 razpadlega prebivališča v prah cvetov.  
 Le na morju, v katerega so padle zvezde,  
 ki smo jih nekoč vžgali v nebo,  
 še tava čoln in išče modro deželo  
 sanj. Hrepenenje s svojimi utrujenimi  
 skrčenimi rokami še drži vesla.  
 Vihar se je polegel. Jadro je omagalo.

\* \* \*

Nelly Sachs

Od mrtvih vstale  
 so puščave  
 z ostrim sluhom letni milijoni  
 po pesku hlepečji glavarji  
 zemlje —

Spomin v podobi oblaka —

Čakajoč v zoglenelem angelu noč  
 stoji  
 nekdo  
 v vpregi časa  
 odprtih žil  
 krvavi napoji  
 za brezdanjo globino  
 »beseda«  
 nova stvaritev  
 govorečih zvezd —

POLDAN

Peter Huchel

Srpi,  
 Ki jih je klepalo vroče sonce,  
 Srpi iz brona, srpi  
 Z golim rezilom kresilnega kamna,  
 Srpi boe in srpi  
 Iz groba Tija.  
 Poldne jih  
 Je vrglo  
 Ravno čez vodo.  
 Spolzeli so  
 Z rezljivo ostrino  
 V cev.  
 Nobena bilka ni padla.